WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

No. 23 8 JUNI 1963
35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIË 6 FR.

✻ BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN ✻

JE heht natuurlijk wel begrepen dat Knabbel en Babbel weer de beste vriendjes zijn. Ze hebben hun hartje tegen elkaar gelucht en alles is vergeven en vergeten. En binnenkort kun je ook weer een avontuur van hen lezen. Want Knabbel en Babbel willen ook goede maatjes met jullie blijven. Maar om nu op iets heel anders over te gaan: Ben je al in 't zwembad of naar zee geweest? En jullie vonden het heerlijk in het water, denk ik. Maar heb je ook gezwommen? Want dat is heel iets anders dan een beetje in het pierebadje plooteren. Zwemmen is een erg fijne en gezonde sport en als het mooi weer is, zijn de zwembaden altijd overvol.

Nederland is een waterrijk land, er zijn veel rivieren en kanalen, meren en plassen, en ook daarin wordt veel gezwommen. En dan de zee! Die is je-van-het. Vooral omdat wij zulke mooie stranden hebben. Niet voor niets komen er 's zomers zoveel buitenlandse toeristen naar onze badplaatsen toe. Maar weet je wat zo jammer en bovendien zo gevaarlijk is? Dat er zoveel mensen in zee gaan, die niet kunnen zwemmen. Pootje baden kan geen kwaad, maar vaak wagen zij zich veel te ver. En als er dan een hoge golf komt en ze kunnen niet meer blijven staan, dan valt het echt niet mee om weer recht overeind te komen, want meestal komt er net weer 'n andere golf. Ze raken

dan in paniek en op deze manier zijn al heel wat mensen verdronken. Kunnen jullie allemaal zwemmen? Als je dat niet kunt, ga dan in zee nooit verder dan pootje baden. En als je toch verder wilt, ga dan van de zomer fijn zwemmen leren. Dan heb je in het zwembad ook veel meer mogelijkheden en dan kun je pas echt in het water genieten. Tot ziens in het diepe bad.

OOM DONALD

ONS ZIEKENLIJSTJE

Sjonnie Pepping is 9 jaar en hij is al meer dan een jaar ziek. Hij zou zo graag foto's van Ivanhoe of andere kaarten ontvangen. Zijn adres is: Lamoralw. 26, Egmond a/d Hoef.

Ans van Gulick is 14 jaar. Zij is dol op post en spaart dierenkaarten en stadsgezichten. Haar adres is: Julianapaviljoen, Kamer 40, Sanatorium „De Klokkenberg", Breda.

Arrie van der Leij is 9 jaar en hij moet nog een tijdje in het gips liggen. Hij spaart speldjes en ansichtkaarten. Zijn adres is: Wilhelminastraat 3, Wijk bij Aalhurg.

Marijke Gulen is al een hele tijd ziek en zij is dol op filmsterrenfoto's en spaart stadsgezichten. Haar adres is: Gooisch Kinderziekenhuis, Crailoseweg 116, Bussum.

Albert Beek, Pijswijk; Peter Haagmans, Sterksel en Adje Kieboom, Tilburg, hedanken allen die hen hebben hedacht heel hartelijk!

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 23

Van links naar rechts invullen: 1. vloerkleed, 2. naar, 3. met behulp van riemen een bootje voortbewegen, 4. vrucht met donzige schil, 5. de taal die men in Engeland spreekt, 6. lawaai.

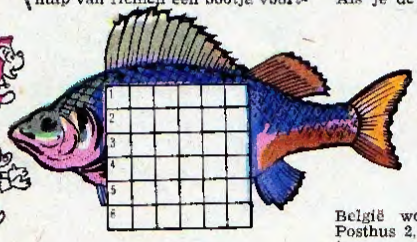

Als je de juiste woorden hebt ingevuld, vormen de letters in de hokjes aan de linkerkant van de puzzel van boven naar beneden gelezen de naam van een zoetwatervis. Schrijf die naam op 'n briefkaart en stuur deze vóór 13 juni 1963, als je in Nederland woont aan **Donald Duck**, Postbus 792, A'dam, en als je in België woont aan **Donald Duck**, Posthus 2, Antwerpen 19. Duidelijk je naam en adres vermelden en in de linkerbovenhoek op de **adressijde** „Oplossing 23". Veel succes.

PRIJZEN

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs: een vierkleurenbalpuntpen; derde prijs: tien tafeltennisspellen; vierde prijs: 20 doosjes Donald Duck postpapier.

OPLETTEN ALLEMAAL

Hier volgen de namen van de winnaars van prijsvraag no. 16:

1e prijs: horloge: Barend de Boer, v. d. Bringweg 115, **Spaarendam.**

2e prijs: vier-kleuren ballpoint: C. v. Goch, Ds. v. Rhijnstraat 61, **Emst.**

3e prijs: tafeltennisspel: H. v. Veen, **Winschoten;** 1. R. de Bood, **Alkmaar;** J. de Ruiter, **Den Haag;** 1. Eijkelenkamp, **Deventer;** R. Bartels, **Arnhem;** M. v. Alem, **Sluiskil;** G. Zeldenrust, **Warns;** W. de Jong, **Vlielend;** E. K. Deelstra, **Zevenhuizen;** E. Poppelier, **Rotterdam-1.**

Doosje Donald Duck postpapier: Gr. Roos, **Slikkerveer;** G. Rommens, **Wouw;** Fr. Smit, **Brielle;** J. Smits, **Antwerpen (Blg.);** E. Muis, **Vorden;** J. Evers, **St. Odilienberg;** I. Hollestelle, **Nijmegen;** B. Braune, **IJsselstein;** S. Vugts, **Driehuis;** J. v. d. Heide, **Mildam;** T. de Boer, **Bolsward;** D. Pulleman, **Nw-Tonge;** C. Brasser, **Soesterberg;** H. de Groot, **Amsterdam-Z.;** J. Drent, **Steenwijk;** T. Heesters, **Raamsdonkveer;** I. Schaap, **Apeldoorn;** H. Kleuver, **Zeist;** A. v. Kuik, **Leeuwarden;** K. de Haan, **Wieringen.**

De oplossing van prijsvraag no. 21 luidt: **KLIP.**

OOM DONALDS BRIEVENBUS

ANNEKE LANGERAK, DEVENTER. Je hent deze week jarig geweest, hè Anneke. Nog heel hartelijk gefeliciteerd. Heb je veel gekregen? Daar ben ik zo nieuwsgierig naar, dat ik echt hoop dat je het mij schrijft.

HEITE SCHIPHOUWER, GORINCHEM. Gaan jullie nog naar Doorn van de zomer? Ik ken die plaats heel goed en ik weet, dat ze een mooie omgeving heeft. Hebben jullie al weer iets van de „Vossiacht" gehoord?

K, LEEUWAR- verkeersexamen gedaan? Ja, je zult nu wel veel huiswerk hebben en repetities natuurlijk. Nog ruim een maand, moet je maar denken, dan heb je heerlijk vakantie en kun je luieren.

Jullie brieven zijn altijd van harte welkom, jongens en meisjes. Schrijf gerust zoveel je wilt aan **Donald Duck**, Posthus 792, A'dam, of aan **Donald Duck**, Postbus 2, Antwerpen 19, als je in België woont. Schrijf op de achterkant van de envelop duidelijk je naam en adres en in de linkerbovenhoek: **Oom Donalds Brievenhus.** Daaag!

WALT DISNEY'S

Oom Dagobert

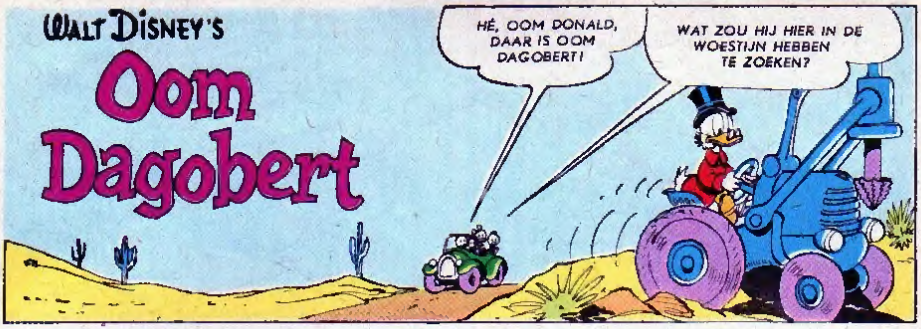

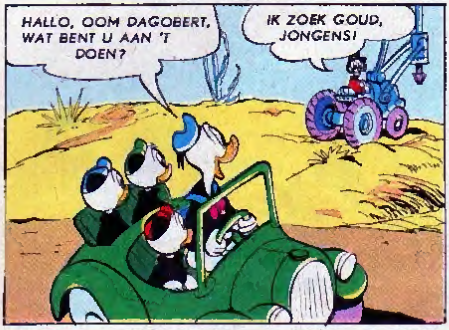

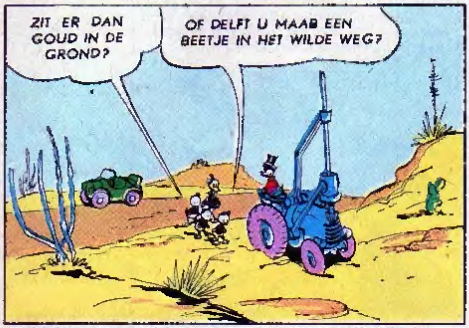

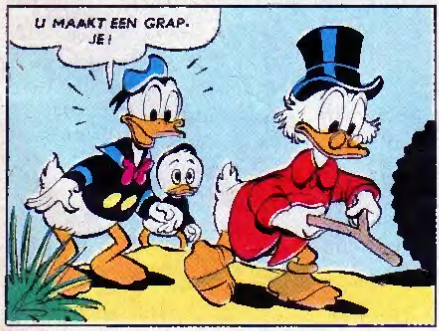

DAT MOET IK ZIEN! HAHA, WAT EEN GOEIE MOP!
M'N STOKJE IS GEMAAKT VAN HET MEDICIJNENHOUT VAN DE INDIAANSE HOPISTAM!

ALS ER BINNEN TWEE METER ONDER DE OPPERVLAKTE GOUD IN DE GROND ZIT BUIGT HET NAAR BENEDEN!
ALS HET GOUD VINDT, BUIG IK OOK... VOOR HET STOKJE! HAHA!

NU MOET IK PROBEREN GOUD TE VINDEN OM TE BEWIJZEN DAT IK NIET ZO DWAAS BEN ALS IK ER UITZIE!

ZEG, JONGENS, DIE VERDORDE TAK LIJKT HEEL VEEL OP DIE SMALLE WICHELROEDE VAN OOM DAGOBERT, ZIE JE DAT?

ALS IK HEM LANGS HET ZAND SCHUUR KAN OOM DAGOBERT HEM VAST NIET VAN DE ZIJNE ONDERSCHEIDEN!
OOM DONALD, U VRAAGT OM MOEILIJKHEDEN!

HIJ ZAL WEL MERKEN DAT DEZE STOK NET ZO'N GOEDE GOUDZOEKER IS ALS ZIJN BETOVERDE HOPI-POKUS-STOK!

MAG IK UW WICHELROEDE EENS BEKIJKEN, OOM DAGOBERT? IK HEB ER NOOIT EEN VAN DICHTBIJ GEZIEN!

JAWEL, MAAR HAAL ER GEEN GRAPJES MEE UIT!
IK WIL HEM ALLEEN MAAR VASTHOUDEN!

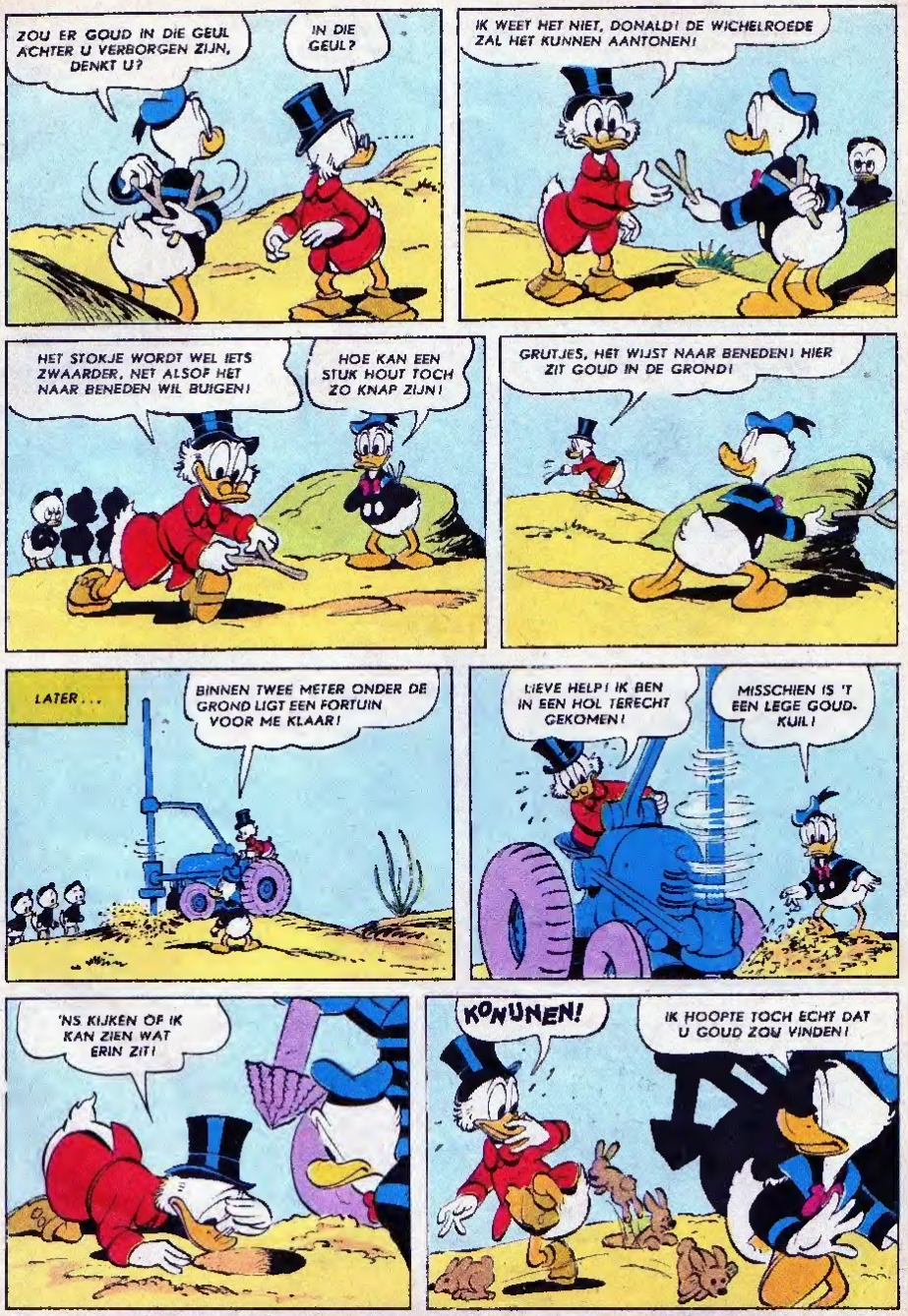
ZOU ER GOUD IN DIE GEUL ACHTER U VERBORGEN ZIJN, DENKT U?
IN DIE GEUL?
IK WEET HET NIET, DONALD! DE WICHELROEDE ZAL HET KUNNEN AANTONEN!
HET STOKJE WORDT WEL IETS ZWAARDER, NET ALSOF HET NAAR BENEDEN WIL BUIGEN!
HOE KAN EEN STUK HOUT TOCH ZO KNAP ZIJN!
GRUTJES, HET WIJST NAAR BENEDEN! HIER ZIT GOUD IN DE GROND!
LATER...
BINNEN TWEE METER ONDER DE GROND LIGT EEN FORTUIN VOOR ME KLAAR!
LIEVE HELP! IK BEN IN EEN HOL TERECHT GEKOMEN!
MISSCHIEN IS 'T EEN LEGE GOUD-KUIL!
'NS KIJKEN OF IK KAN ZIEN WAT ERIN ZIT!
KONUNEN!
IK HOOPTE TOCH ECHT DAT U GOUD ZOU VINDEN!

DE WICHELROEDE HEEFT ME NOG NOOIT BEDROGEN! IK ZAL WAT DIEPER GRAVEN!
ALWEER EEN HOL!
ALLEMENSEN! EN WAT ZIT ER NU WEER IN?
DASSEN!
NU ZAL IK NET ZO LANG GRAVEN TOT IK TWEE METER DIEP ZIT!
U ZIT ALWEER IN EEN GAT!
JA! DAAR ZOU BEST NS STOFGOUD IN KUNNEN ZITTEN!
VLEERMUIZEN!
EH... OE!... ZOU U DE WICHELROEDE NIET ERGENS ANDERS KUNNEN PROBEREN?
IK MOET HEM EIGENLIJK EENS ONDER EEN MICROSCOOP BEKIJKEN! ER KLOPT IETS NIET!
ACHTER DIT ROTSBLOK HEEFT DONALD DE STOK VASTGEHOUDEN... OH!

OOM DAGOBERT HEEFT ONTDEKT DAT IK DE STOKKEN VERWISSELD HEB! IK GA ME VERSTOPPEN TOT HIJ AFGEKOELD IS!
DEZE VLEERMUIZENGROT HEEFT GANGEN GENOEG! EEN BETERE PLAATS OM ME TE VERBERGEN IS ER NIET!
LATER...
HEEFT DONALD IETS VAN GOUD BIJ ZICH, JONGENS?
JA, OOM DAGOBERT... ZIJN HORLOGE!
DAN MOET MIJN WICHELROEDE HEM KUNNEN OPSPOREN! HIJ HEEFT ZICH VAST IN DE VLEERMUIZENGROT VERSTOPT!
JA, HOOR, HIER ZIT HIJ! DE WICHELROEDE WIJST RECHT OMLAAG!
LATER...
JE BENT VOOR VERSTOPPERTJE SPELEN TOCH WAT TE OUD GEWORDEN, DONALD!
NOU, WIJSNEUS, WIL JE NU NOG BEWEREN DAT MIJN WICHELROEDE BEDROG IS?
NA WAT IK HEB MEEGEMAAKT: NEE!
IK ZAL VOORTAAN GELOVEN IN ALLES WAT MET TOVERIJ TE MAKEN HEEFT! ZELFS IN HEKSEN OP BEZEMSTELEN!

HET LUKT ERGER DAN HET IS

ZULLEN we eens voor ons plezier een optelsommetje maken? Doe gerust mee, want het wordt iets bijzonders! Getallen behoeven niet te worden opgegeven. Het is nl. zo, dat alle getallen van 1 tot en met 100 moeten worden opgeteld. Ga ze nu niet onder elkaar op een strook papier zetten; we doen het anders. Je moet weten dat de som van het eerste en het laatste getal gelijk is aan de som van het tweede en het voorlaatste getal. Dus: 1 + 100 = 101; 2 + 99 = 101; 3 + 98 = 101 enz. Zoals je ziet zijn deze uitkomsten steeds gelijk. Van 1 naar 100 komt er dus steeds 1 bij; van 100 naar 1 gaat er steeds 1 af. Zo kun je tot halverwege doorgaan, dan krijg je 50 + 51 = 101, ofwel 50 × dezelfde som 101, dat is 5050; gemakkelijk uit het hoofd te vermenigvuldigen. Het getal 5050 is dus de uitkomst van onze opgave. Er was dus niet zoveel gereken voor nodig als je dacht!

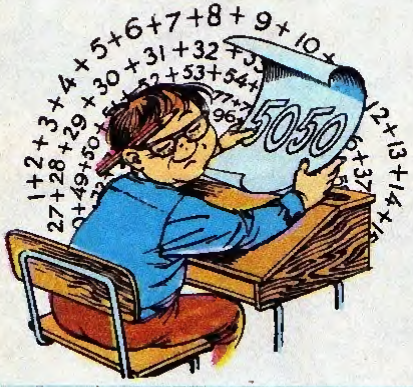

WATERMOLEN

DE kracht waarmee het water uit de kraan stroomt, gaan we gebruiken voor het aandrijven van de afgebeelde watermolen. Deze molen maken we van wat plankjes en een paar stukjes multiplex. We beginnen met het schoepenrad. We zagen hiervoor een schijf uit multiplex. In deze schijf maken we zes gleuven, waarin we de schoepen schuiven, die we knippen uit een stukje blik. Als je een groot schoepenrad maakt, plaats je er natuurlijk meer schoepen, bijvoorbeeld acht of twaalf, in.
Het rad zetten we vast op een dikke breipen. Op deze breipen bevestigen we een garenklosje. Het gat in het klosje vullen we op met papier of een stukje plastic slang. De standaard voor het schoepenrad maken we van een plankje en twee latjes, die we met spijkers en lijm tegen de zijkant van dit plankje vastzetten. Voor de einden van de as, waarop het rad en het klosje zijn vastgezet, boren we gaatjes iets onder het bovenuiteinde van de staande latjes. Met behulp van deze watermolen kunnen we allerlei draaibare dingen in beweging brengen. In de tekening hierbij laten we je een windmolen zien, waarvan de wieken kunnen draaien. Als we nu met een koordje of elastiek een verbinding maken tussen de as van het schoepenrad en de as van de wieken, dan drijft het draaiende schoepenrad de wieken aan en zij zullen dus ook gaan draaien.
Het molentje maken we eveneens van een plankje, een latje en wat multiplex. De voorzijde, die we zagen uit multiplex, geven we de vorm van een molen. Deze voorzijde spijkeren we op het plankje. Tegen de achterrand van het plankje komt het latje. Door de voorzijde van de molen en het latje boren we gaten voor de as, waarop we eveneens een garenklos vastklemmen. Op heet vooreinde van de as lijmen en spijkeren we het wiekenkruis, dat we maken van twee latjes. Van stukjes triplex die we op de wieken lijmen, maken we de zeilen. En nu maar proefdraaien. Zorg er echter voor dat 't geen natte boel wordt in de keuken of badkamer.

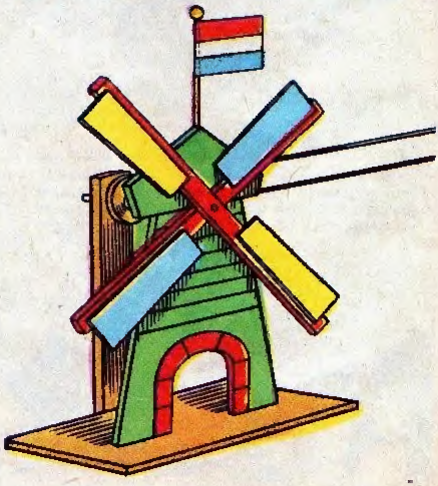

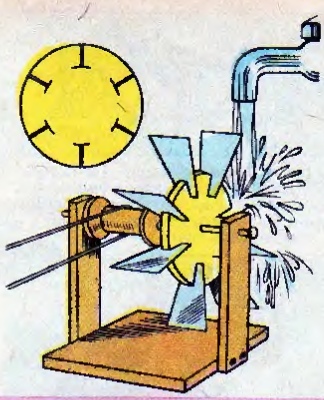

BLAAS ER MAAR OMHEEN

ZOUDEN we een kaars die achter een rond voorwerp, bijvoorbeeld een fles, staat, kunnen uitblazen? Het lijkt onmogelijk, maar het kan! Probeer het maar eens. Je plaatst een fles op de tafel. Ongeveer 10 centimeter daarachter zet je een brandende kaars. Op een afstand van eveneens 10 centimeter blaas je nu tegen de voorzijde van de fles. De luchtstroom uit je longen moet voor het glas uitwijken, en zal zich daarom in tweeën splitsen. Achter de fles komen de luchtstromen weer bij elkaar, en ze hebben gezamenlijk nog kracht genoeg om de vlam van de kaars te doven. Natuurlijk moet je ter hoogte van de vlam blazen.

WAAR IS HET NOORDEN?

OP goede landkaarten staat altijd met een kompasroos of een simpele pijl aangegeven in welke richting we het noorden vinden. Soms ontbreekt zo'n hulpmiddel en dan nemen we aan dat de bovenrand van het vel papier het noorden aangeeft. Weten jullie een landkaart waar dit alles niet opgaat, met andere woorden: een land op aarde waar geen vaste noordelijke richting bestaat?
Kijk maar eens op een kaart van de zuidpool! Stel je in gedachten voor, dat je precies in het midden van dit ijs- en sneeuwland staat.
Welke kant je ook zou uitlopen, steeds zou je naar het noorden gaan. Op een echte globe is het nog duidelijker te zien.

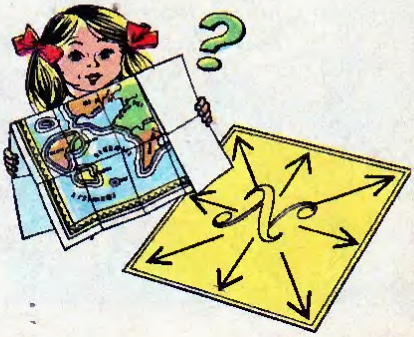

MUNTEN TOVEREN

IN een niet te diepe schaal leggen we een gulden. De toeschouwer zetten we zo neer, dat hij wel over de rand in de schaal kan kijken, maar de bodem en dus ook de gulden net niet ziet. Tijdens het experiment moet hij zijn hoofd in deze stand houden. Dan nemen we een kannetje water en gieten dit langzaam in de schaal. Terwijl wij gieten, zal de toeschouwer de gulden geleidelijk te voorschijn zien komen. De twee schetsen laten ons het trucje duidelijk zien. Dat de gulden zichtbaar wordt komt door de breking van het licht op het wateroppervlak.

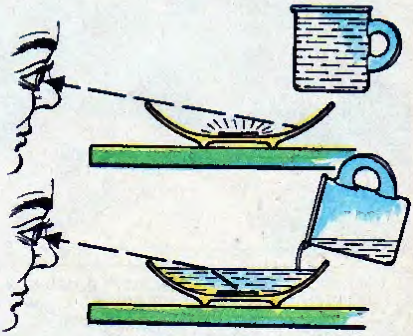

* * * * * * * *

WALT DISNEY'S

Willie Wortel

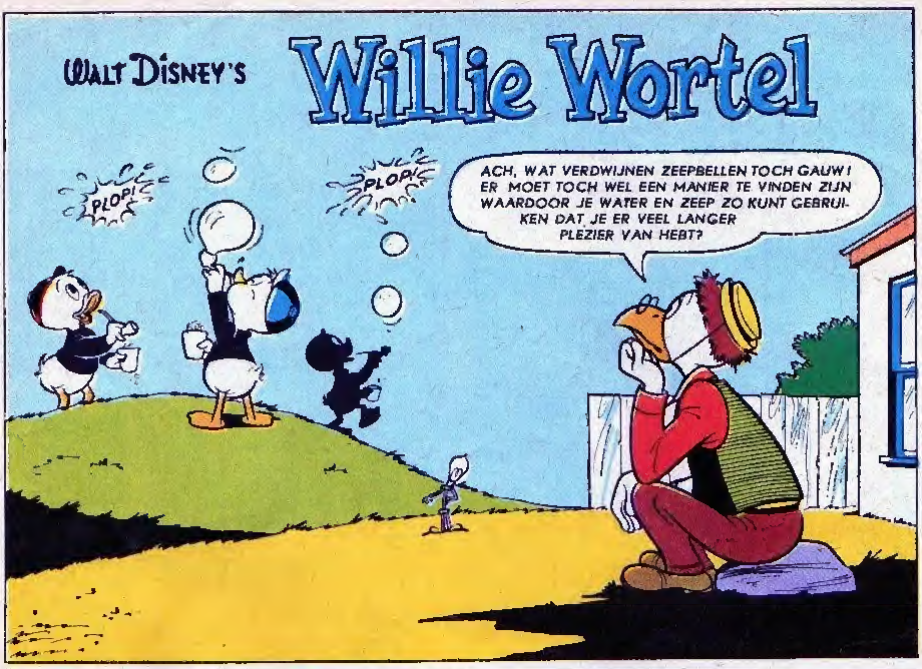

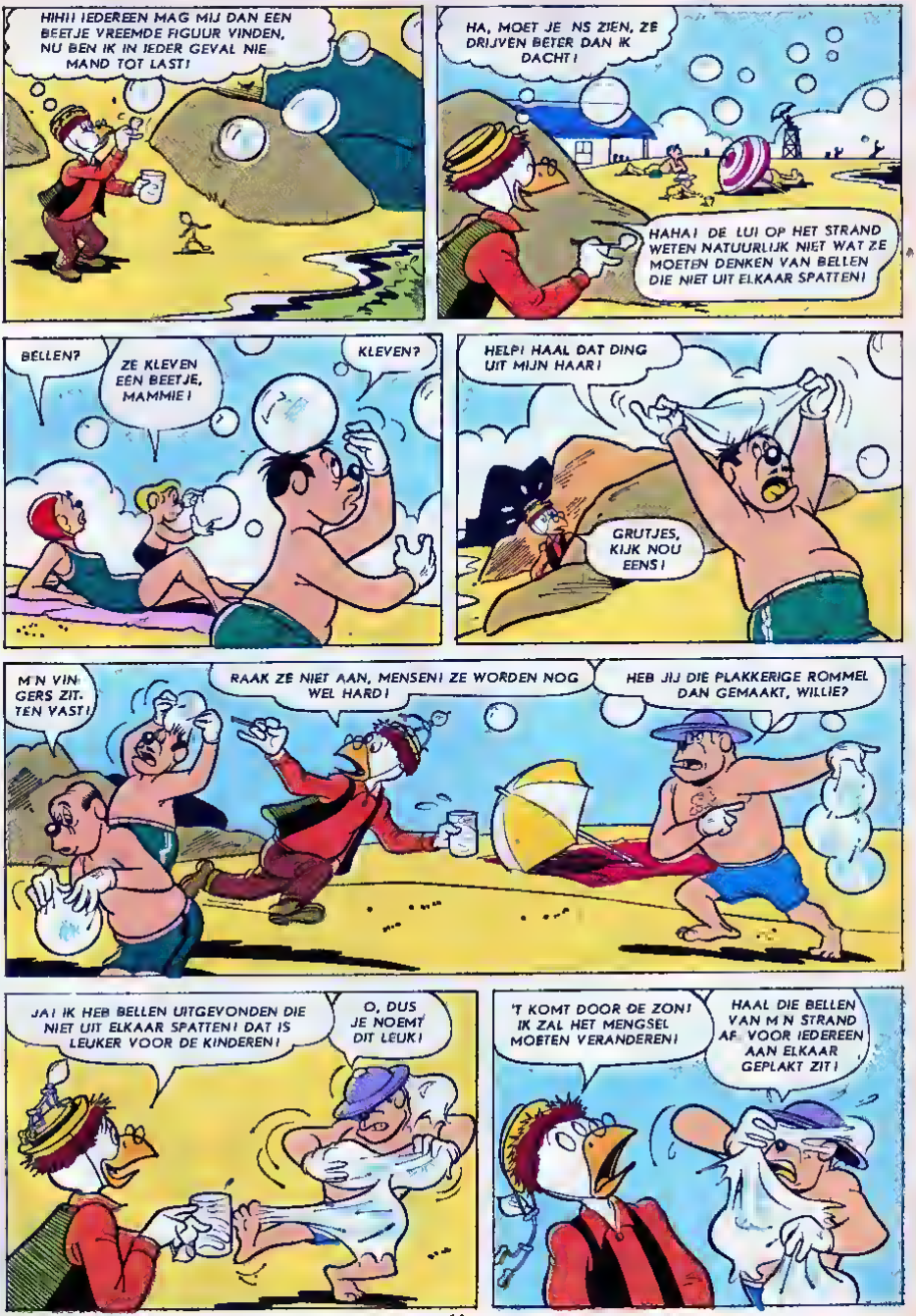
HIHI! IEDEREEN MAG MIJ DAN EEN BEETJE VREEMDE FIGUUR VINDEN, NU BEN IK IN IEDER GEVAL NIE MAND TOT LAST!
HA, MOET JE NS ZIEN, ZE DRIJVEN BETER DAN IK DACHT!
HAHA! DE LUI OP HET STRAND WETEN NATUURLIJK NIET WAT ZE MOETEN DENKEN VAN BELLEN DIE NIET UIT ELKAAR SPATTEN!
BELLEN?
ZE KLEVEN EEN BEETJE, MAMMIE!
KLEVEN?
HELP! HAAL DAT DING UIT MIJN HAAR!
GRUTJES, KIJK NOU EENS!
M'N VINGERS ZIT. TEN VAST!
RAAK ZE NIET AAN, MENSEN! ZE WORDEN NOG WEL HARD!
HEB JIJ DIE PLAKKERIGE ROMMEL DAN GEMAAKT, WILLIE?
JA! IK HEB BELLEN UITGEVONDEN DIE NIET UIT ELKAAR SPATTEN! DAT IS LEUKER VOOR DE KINDEREN!
O, DUS JE NOEMT DIT LEUK!
'T KOMT DOOR DE ZON! IK ZAL HET MENGSEL MOETEN VERANDEREN!
HAAL DIE BELLEN VAN M N STRAND AF. VOOR IEDEREEN AAN ELKAAR GEPLAKT ZIT!

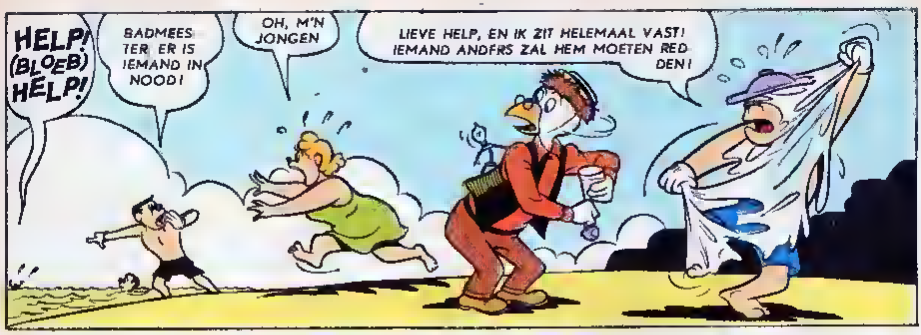
HELP! (BLOEB) HELP!
BADMEESTER ER IS IEMAND IN NOOD!
OH, M'N JONGEN
LIEVE HELP, EN IK ZIT HELEMAAL VAST! IEMAND ANDERS ZAL HEM MOETEN REDDEN!

IK KAN NIET GOED ZWEMMEN!
EN IK OOK NIET!
EN ER IS HIER GEEN BOOT!

HELP! (BLOEB)
(SLIK!) IK BEN DE SCHULD VAN ALLE NARIGHEID DUS IK MOET HEM REDDEN!
MAAR WILLIE, JIJ KUNT OOK NIET GOED ZWEMMEN!

NEE, MAAR NU HEB IK DE KANS OM TE BEWIJZEN DAT DEZE BELLEN NUTTIG ZIJN, JUIST OMDAT ZE KLEVERIG ZIJN!

NU KLEVEN ZE OOK AAN MIJN VOETEN VAST!
NEE MAAR, WATERSCHOENEN!

HELP! (BLOEB)
IK KOM ER AAN, VENTJE MET EEN BEL VOOR JOU!

EN JIJ MAG VAN GELUK SPREKEN, DAT DEZE BELLEN ZO KLEVEN! HET IS JE REDDING!
HOERA! WILLIE IS BIJ HEM!
HIJ IS GERED!

KERELTJE, BEN JE DAAR WEER?
DANK JE WEL WILLIE!
GEEN DANK, IK DEED HET MET GENOEGEN!
WAT ZOU HIJ NA DIE BELLEN NU WEER BEDENKEN?

WILLIE, IEDER JAAR VIND JE EEN NIEUWE REDDINGSMETHODE UIT... MAAR DRENKELINGEN REDDEN MET ZEEPBEL-LEN...
IK BEN BLIJ DAT ZE TOCH ERGENS GOED VOOR ZIJN!

IK OOK... MAAR ZE ZIJN OOK ERG HINDERLIJK! EEN GRAPJE IS LEUK, MAAR JE KUNT 'T OOK OVERDRIJVEN!
HIN!! OVERDRIJVEN, DAT IS 'T!

DEZE KLEVERIGE BELLEN KUNNEN AAN HET STRAND TOCH ERG NUTTIG ZIJN VOOR DEGENEN ONDER JULLIE DIE NIET GOED KUNNEN ZWEMMEN!

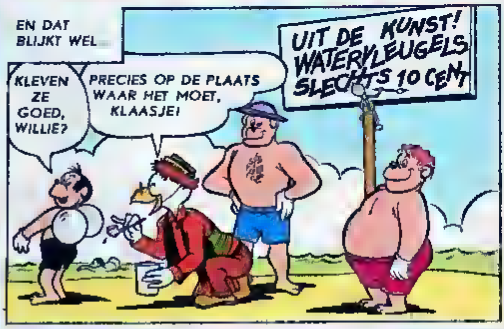
EN DAT BLIJKT WEL...
KLEVEN ZE GOED, WILLIE?
PRECIES OP DE PLAATS WAAR HET MOET, KLAASJE!
UIT DE KUNST! WATERVLEUGELS SLECHTS 10 CENT

OEJOEI, BORIS... DEZE WATERVLEUGELS ZIJN EEN BEETJE TE KLEIN VOOR JE! IK ZAL ER NOG EENTJE BIJ MOETEN MAKEN... EH... MAAR WAAR?

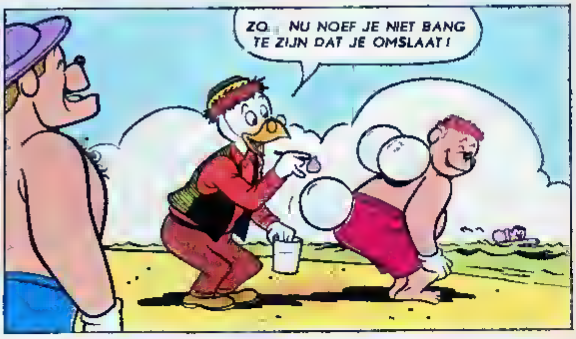
ZO... NU HOEF JE NIET BANG TE ZIJN DAT JE OMSLAAT!

Illustraties van JAN WESSELING

Pipo in het Land van 1001 dag

Geschreven door WIM MEULDIJK

WAT ER GEBEURDE. Pipo en zijn gezin komen terecht in het woestijnlandje Kierewiet. De Sjeik van dit land blijkt niemand anders te zijn dan hun vriend Felicio, die de echte Sjeik vervangt, op wie hij sprekend lijkt. Felicio is reuzeblij met Pipo's komst, want het land dat hij nu regeren moet, verkeert in grote moeilijkheden! Er zweeft iedere nacht een raar spook op een kleedje door de lucht dat de mensen bang maakt en hun geld afpakt. Nieuwsgierig gaat Pipo de eerste avond met Felicio mee naar een uitkijkpost . . . Er nadert werkelijk een geheimzinnig wezen, vliegend op een kleed . . .

5. WAT IS OLI BOEBOE?

PIPO's mond valt zo wijd open van verbazing, dat zijn maag het er koud van krijgt! „Alle-krentjes!" stamelt hij, „ik wist toch altijd heel duidelijk dat zulke spoken niet bestonden! En nu zie ik met m'n eigen kijk-ogen zo'n vliegend tapijtje met een griezel erop!"

Pipo is de enige niet die schrikt van het vreemde vliegende voorwerp; beneden in de straatjes horen ze de bewoners angstig schreeuwen: „Het spook! Daar is Oli Boeboe, de verschrikkelijke luchthuiler! Help!" Het vliegende tapijt suist voorbij de plek waar Pipo en Felicio op het dak staan. Ze horen duidelijk een vreemd gedruis en daarbovenuit het gebrul van het vlieg-spook: „Oei-oei, hier is Oli Boeboe! Wees bang en bibber! Wraak! Geld en goud, goud en geld! Leg uw geld op de toren anders zal Oli Boeboe deze stad vernielen! Oei-oei!"

Dan is het spook voorbij en Pipo ziet hoe het in de verte laag over een toren suist en daar iets wegpakt: het geld dat de angstige bewoners van Kierewiet die dag verzameld hebben! „Dat was geen aardige toespraak," zegt Pipo. „Komt dat spook hier dikwijls zo eng doen, Felicio?"

„Ja meneer Popl," zegt Felicio, „hij komt altijd zo aangieren met zijn spookkijf op dat matje en dan roept hij zulke boze woorden, en de arme mensen, zij worden zo bang en zij betalen en dat is zielig, want het is hun huishoudgeld en nu kunnen ze geen eten kopen en ook geen sliertjes voor hun soep, dat is geen leven!" Na deze wijze woorden van sjeik Felicio keren onze vrienden terug naar het paleis en kruipen in bed, want het is al erg laat en het was een vermoeiend dagje!

De volgende morgen wordt Pipo wakker door luid geschreeuw en gebonk, dat galmt door de holle gangen en zalen. Zodra hij zich heeft aangekleed, loopt hij in de richting van het gebonk. Het wordt gemaakt door een matteklopper in de handen van Mammaloe op de deur van de kamer van de kalifs Omar en Kassa. „Pipo," zegt Mammaloe, „het zit zo: ik ben vanmorgen tot Minister van Schoonmaak benoemd en dat was erg nodig, want dit paleis is een echt stofnest! Nu ben ik de vulle gordijnen aan het ophalen om in een lekker sopje te stoppen, maar in deze kamer doen ze niet open, help eens een handje!"

Pipo grinnikt. „Je kunt het schoonmaken maar niet laten, hè, Mammaloe," zegt hij. „Dit is het kamertje van die twee nare krentenbroden Omar en Kassa, die mogen zelf wel eens goed uitgeveegd en doorgespoeld worden, want ze zitten vol zwarte gedachten!" Hij haalt een dun pijpje uit zijn binnenzak, waarin een opblaasbare gummi-muis zit. Dat pijpje steekt hij door 't sleutelgat en dan blaast hij eenmaal, goed hard! Net op tijd springt Pipo dan achterult, want binnen klinkt een vreselijk gejammer, de deur vliegt open en de kalifs Omar en Kassa rennen naar buiten. „Help!" roepen ze, terwijl ze achterom wijzen, „een vreselijk beest in onze kamer! Een echte muis! Brrr! Schande!"

Mammaloe glipt meteen de kamer binnen en begint de gordijnen af te haken, Pipo pakt zijn fop-muis en laat het ding weer leeglopen. De kalifs Omar en Kassa zijn zo spinnijdig wanneer ze zien dat ze beetgenomen zijn, dat ze even geen woord kunnen uitbrengen en Pipo gebruikt die gelegenheid om ze eens flink de waarheid te zeggen. „Jullie zijn laffe toeters!" legt hij uit. „Niet alleen bang voor een muis, maar ook voor 'n spook! Gisteravond hebben jullie de sjeik en mij lelijk in de steek gelaten toen we op weg waren naar de uitkijkpost op het dak! Ik wou jullie dus maar meteen namens Felicio eh namens de sjeik zeggen, dat jullie je nergens meer mee mogen bemoeien en dat ikzelf — Pipo de Clown aangenaam — het geheim van het vliegende tapijtspook wel zal oplossen!"

De kalifs hebben nu weer genoeg adem en ze beginnen te schreeuwen en te schelden, maar Pipo heeft zijn woordje gezegd en loopt weg; ze weten nu waar ze aan toe zijn die krentenbroden!

Die dag verstrijkt erg prettig, Pipo wandelt in de schitterende tuin van het

paleis en vertelt zijn laatste avonturen aan Felicio Mammaloe geeft alle vioeren een sopje en Petra speelt krijgertje door de lange gangen met een klein Moors knechtje, dat Poef heet. Die avond zitten ze fris en koel onder de machtige sterrenhemel in de tuin van het paleis. „Over een uur ga ik weer naar de stad," zegt Pipo tegen Felicio. „Ik wil dat spook eerst nog eens goed bekijken voor ik hem ga bestrijden."

„Pipo," zegt Mammaloe, „wat praat je een onzin. Ieder mens weet toch dat spoken van lucht gemaakt zijn, daar kun je niet tegen vechten!" — „Jaja," zegt Pipo, „het eerste raadseltje dat ik op wil lossen, is zo waarom vraagt zo'n schimmig spook de hele tijd om geld en om goud? Ik ga straks nog eens goed uitkijken!" Nauwelijks heeft Pipo deze woorden gesproken of er klinkt een bekend geluid in de verte, waar iedereen van opkijkt! „Het vliegspookding!" roept Felicio.

Iedereen begint opgewonden door de tuin te hollen, maar Pipo rent de trappen op naar de hoogste toren en klemt zich aan het hekje vast, terwijl hij ademloos naar het naderende vliegtapijt-spook kijkt. Het schijnt dit keer inderdaad het paleis als doel gekozen te hebben, daar is het al, het maakt 'n linkse bocht over de hoogste koepel en meteen begint het te brullen. Maar het is niet hetzelfde verhaal als de vorige avond. „Oeioei!" roept 't spook, „hier is Oli Boeboe, de luchthuiler, wees bang en bibber! Wraak! Luister, gij sjeik van Klerewiet en doe wat ik zeg, want anders... oeioei! Leg duizend diamanten op de toren en jaag de vreemdelingen uw land uit! Weg met de clown, hij wekt mijn boosheid op! Uw paleis zal vermeld worden in tienduizend scherven als gij niet gehoorzaamt! Oeioei, goelenacht!"

Het griezelige spookding maakt brullend nog een kring rond de toren en verdwijnt dan... Even later komen Mammaloe, Petra en Felicio de toren oprennen. „Pipo," roept Mammaloe „heb je dat gehoord, dat spook-verschijnsel wil dit mooie paleis stukmaken als wij niet weggaan! Pipo, zal ik dan onze koffers maar inpakken, we kunnen niet een andermans paleis door onze schuld laten afbreken!" Felicio heeft ook wat te zeggen. „Je kunt niet helpen, meneer Popi," zegt hij. „Tegen zulke griezelgeesten kun je niet op, zelfs niet met je prima denkhoofd! Je moet dan maar weggaan, het is zo jammer, want Felicio zal je zo missen! Hé, meneer Popi, wat zit je te staren met al je ogen?"

Het is waar: Pipo heeft van al dit gepraat niets gehoord. Diep in gedachten verzonken mompelt hij: „Een spookding? Een tovertapijt, dat op wonderkracht vliegt? Maar... hoe komt het dan, dat ik benzinelucht gerokan heb toen het hier voor de laatste keer overkwam? Hoe kan dat? Wie en wat is Oli Boeboe?

Volgende week:

DE SPOOK-SPEUR-TOCHT BEGINT!

WAT IS DAT EIGENLIJK: EEN HELD PER ONGELUK?
WALT DISNEY'S
Puk, Max en Pluto
HELD PER ONGELUK
DAAR ZULLEN WE GAUW ACHTERKOMEN!

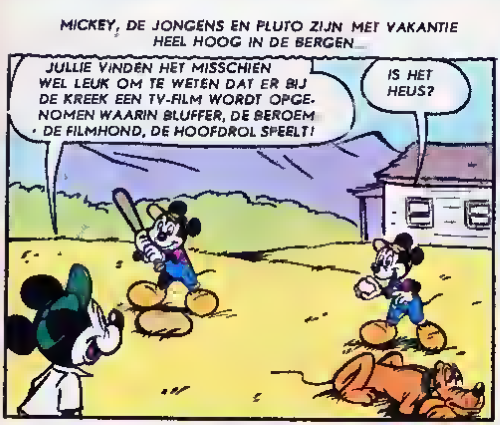
MICKEY, DE JONGENS EN PLUTO ZIJN MET VAKANTIE HEEL HOOG IN DE BERGEN...
JULLIE VINDEN HET MISSCHIEN WEL LEUK OM TE WETEN DAT ER BIJ DE KREEK EEN TV-FILM WORDT OPGENOMEN WAARIN BLUFFER, DE BEROEMDE FILMHOND, DE HOOFDROL SPEELT!
IS HET HEUS?

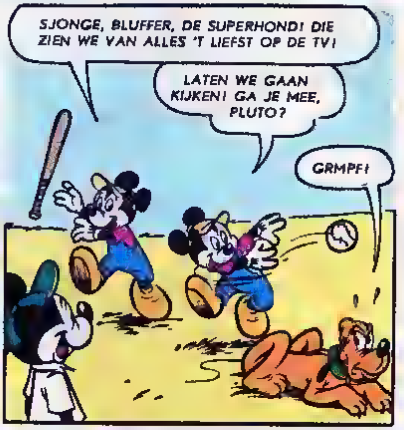
SJONGE, BLUFFER, DE SUPERHOND! DIE ZIEN WE VAN ALLES 'T LIEFST OP DE TV!
LATEN WE GAAN KIJKEN! GA JE MEE, PLUTO?
GRMPF!

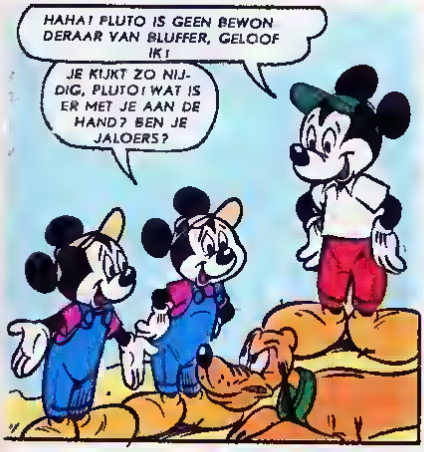
HAHA! PLUTO IS GEEN BEWONDERAAR VAN BLUFFER, GELOOF IK!
JE KIJKT ZO NIJDIG, PLUTO! WAT IS ER MET JE AAN DE HAND? BEN JE JALOERS?

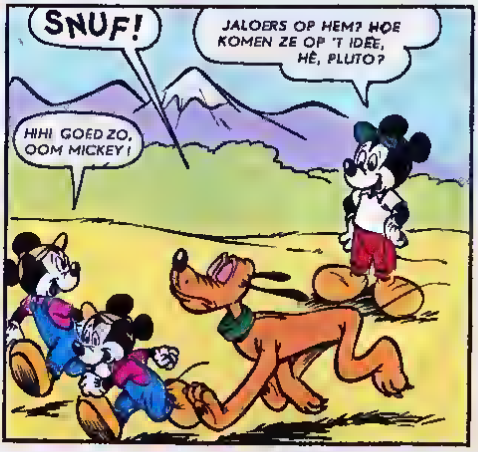
SNUF!
JALOERS OP HEM? HOE KOMEN ZE OP 'T IDEE, HÈ, PLUTO?
HIHI GOED ZO, OOM MICKEY!

KIJK, DAAR HEB JE DE LUI VAN DE TELEVISIE! EN BLUFFER STAAT OP DIE ROTS!
BLIJF ZITTEN, PLUTO, EN MAAK GEEN LA-WAAI!
KLAAR VOOR OPNAME? DRAAIEN MAAR!
GOED ZO, BLUFFER, DOE JE BEST!
WAF!
AH KIJK 'M EENS SPRINGEN!
STOP! DAT WAS WEL GENOEG!
GOEIE GRUT-JES! HIJ DEED HET METEEN GOED!
WAT EEN FLINKE HOND!
HÉ, PLUTO, WAAR GA JE NAAR TOE?!

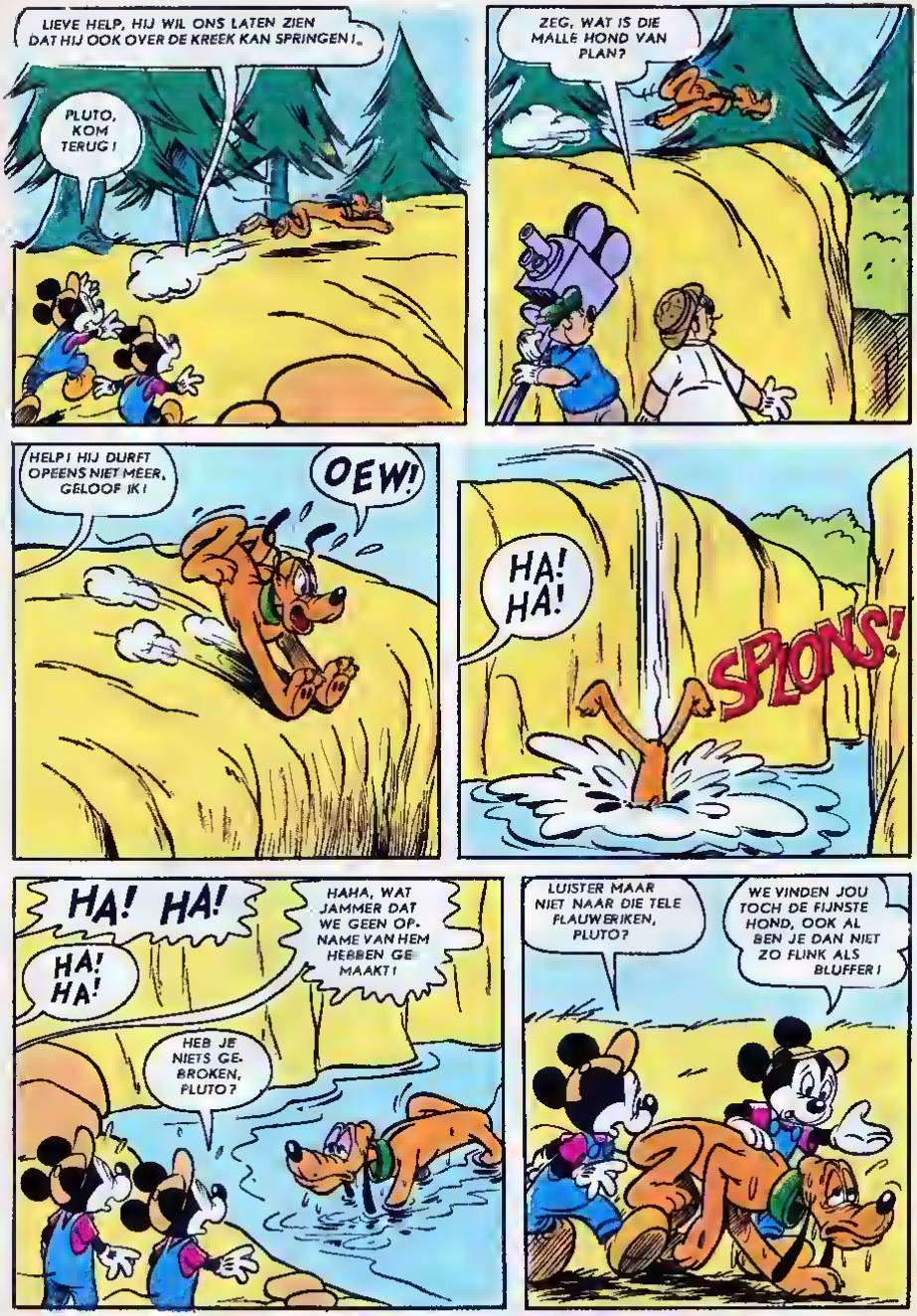
LIEVE HELP, HIJ WIL ONS LATEN ZIEN DAT HIJ OOK OVER DE KREEK KAN SPRINGEN!
PLUTO, KOM TERUG!
ZEG, WAT IS DIE MALLE HOND VAN PLAN?
HELP! HIJ DURFT OPEENS NIET MEER, GELOOF IK!
OEW!
HA! HA!
SPLONS!
HA! HA!
HA! HA!
HAHA, WAT JAMMER DAT WE GEEN OPNAME VAN HEM HEBBEN GEMAAKT!
HEB JE NIETS GEBROKEN, PLUTO?
LUISTER MAAR NIET NAAR DIE TELE FLAUWERIKEN, PLUTO?
WE VINDEN JOU TOCH DE FIJNSTE HOND, OOK AL BEN JE DAN NIET ZO FLINK ALS BLUFFER!

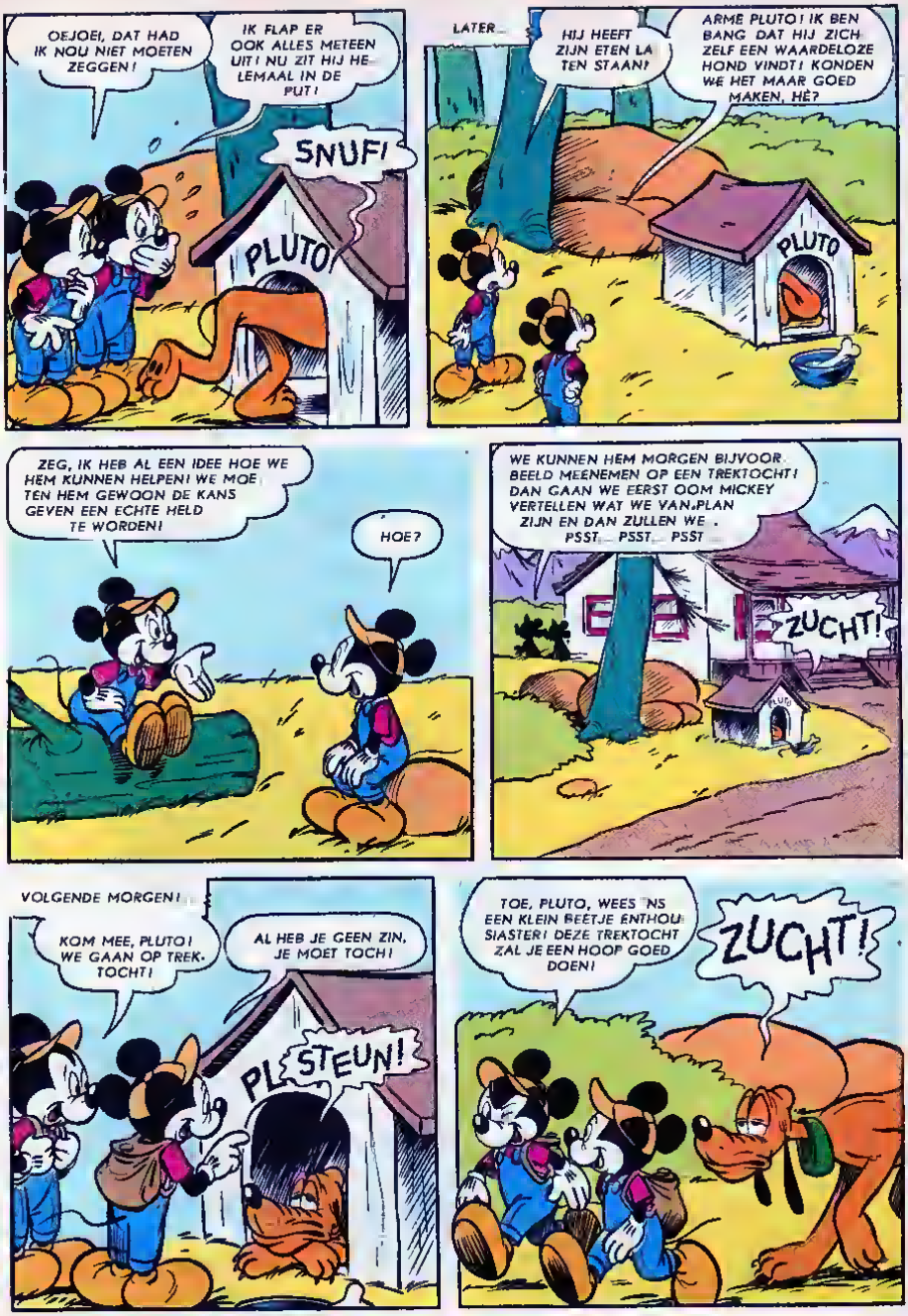
OEJOE!, DAT HAD IK NOU NIET MOETEN ZEGGEN!
IK FLAP ER OOK ALLES METEEN UIT! NU ZIT HIJ HELEMAAL IN DE PUT!
SNUF!
PLUTO
LATER...
HIJ HEEFT ZIJN ETEN LATEN STAAN!
ARME PLUTO! IK BEN BANG DAT HIJ ZICH ZELF EEN WAARDELOZE HOND VINDT! KONDEN WE HET MAAR GOED MAKEN, HE?
PLUTO
ZEG, IK HEB AL EEN IDEE HOE WE HEM KUNNEN HELPEN! WE MOETEN HEM GEWOON DE KANS GEVEN EEN ECHTE HELD TE WORDEN!
HOE?
WE KUNNEN HEM MORGEN BIJVOORBEELD MEENEMEN OP EEN TREKTOCHT! DAN GAAN WE EERST OOM MICKEY VERTELLEN WAT WE VAN PLAN ZIJN EN DAN ZULLEN WE . PSST... PSST... PSST ...
ZUCHT!
VOLGENDE MORGEN!
KOM MEE, PLUTO! WE GAAN OP TREKTOCHT!
AL HEB JE GEEN ZIN, JE MOET TOCH!
PLSTEUN!
TOE, PLUTO, WEES 'NS EEN KLEIN BEETJE ENTHOUSIASTER! DEZE TREKTOCHT ZAL JE EEN HOOP GOED DOEN!
ZUCHT!

PSST! DIT IS WEL EEN GOEIE PLAATS, VIND JE NIET? TAMELIJK DICHT BIJ DE NUT, DUS PLUTO ZAL VAST EN ZEKER NIET KUNNEN VERDWALEN!
JOE!
ZUCHT!
OEPS! PAK ME VAST, PUK! IK HEB MIJN EVENWICHT VERLOREN!
IK ZAL JE WEL REDDEN, MAX!
?
OEPS! IK HEB M'N EVEN WICHT OOK VERLOREN!
HELP! HELP!
GELUKKIG DAT WE ZO SLIM WAREN OM VAN TE VOREN EEN BEDJE VAN BLADEREN TE MAKEN, HÉ?
ZEG DAT WEL!
ZO, NU GAAN WE BEGINNEN!
??
AU, AU, IK KAN M'N ENKEL OOK NIET BEWEGEN!
AU, IK KAN M'N ENKEL NIET BEWEGEN!
HOE MOETEN WE TNUIS KOMEN? HIER KUNNEN WE NIET BLIJVEN WANT DAN VATTEN WE KOU OF EEN WILD DIER ZAL ONS OP ETEN!
WEET JE WAT, WE ZULLEN PLUTO NULP LATEN HALEN! KOM EENS HIER, PLUTO!

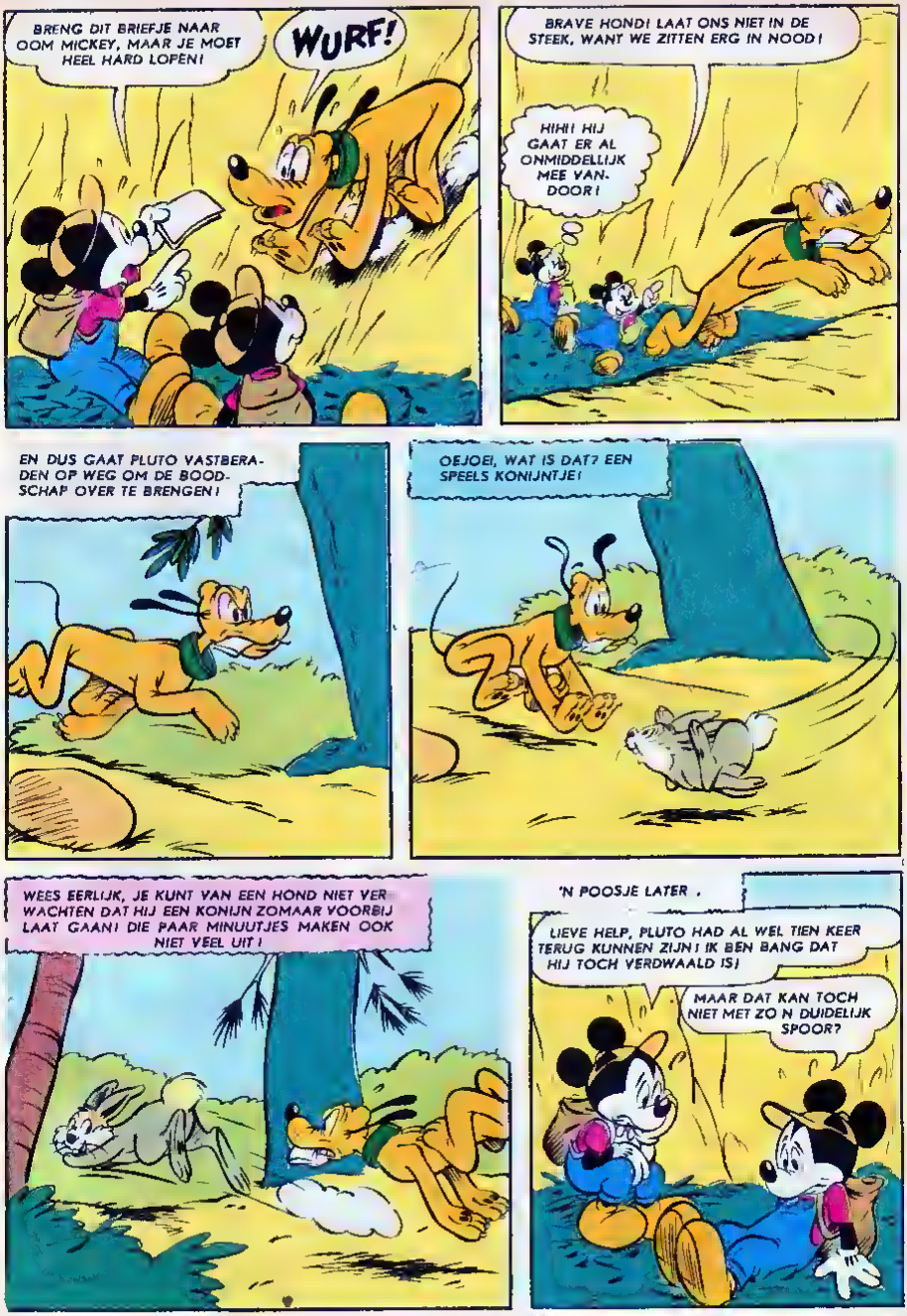
BRENG DIT BRIEFJE NAAR OOM MICKEY, MAAR JE MOET HEEL HARD LOPEN!
WURF!
BRAVE HOND! LAAT ONS NIET IN DE STEEK, WANT WE ZITTEN ERG IN NOOD!
HIHI! HIJ GAAT ER AL ONMIDDELLIJK MEE VANDOOR!
EN DUS GAAT PLUTO VASTBERADEN OP WEG OM DE BOODSCHAP OVER TE BRENGEN!
OEJOEI, WAT IS DAT? EEN SPEELS KONIJNTJE!
WEES EERLIJK, JE KUNT VAN EEN HOND NIET VERWACHTEN DAT HIJ EEN KONIJN ZOMAAR VOORBIJ LAAT GAAN! DIE PAAR MINUUTJES MAKEN OOK NIET VEEL UIT!
'N POOSJE LATER .
LIEVE HELP, PLUTO HAD AL WEL TIEN KEER TERUG KUNNEN ZIJN! IK BEN BANG DAT HIJ TOCH VERDWAALD IS!
MAAR DAT KAN TOCH NIET MET ZO'N DUIDELIJK SPOOR?

NOU, ALS HIJ BINNEN VIJF MINUTEN NOG NIET TERUG IS, DAN IS ONS PLAN OP NIETS UITGE-LOPEN!
JA, DAN MOET HIJ ZELF MAAR ZIEN HOE HIJ VAN DAT GE VOEL VAN WAARDE LOOSHEID AFKOMT!

PLUTO IS NIET VER-DWAALD T SPOOR IS..
?
?
?

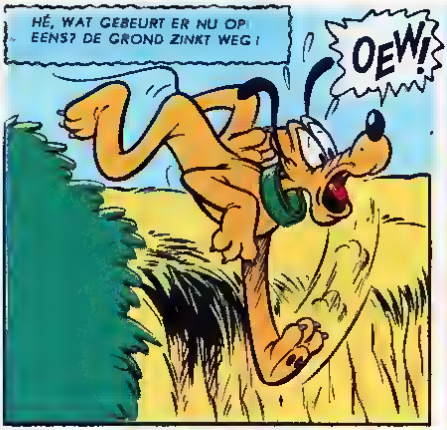
HÉ, WAT GEBEURT ER NU OP EENS? DE GROND ZINKT WEG!
OEW!

A-I-I-I-I-I-I

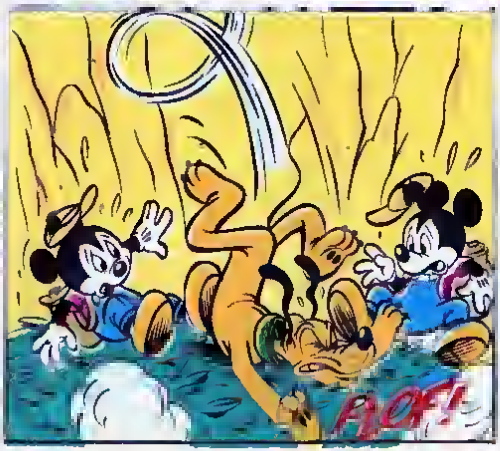
PLOF!

PLUTO! WAAR BEN JE...
KIJK DAAR 'NS!

L-LIEVE HELP! EEN B-BEER!
WROM!
PLUTO, JE HEBT EEN BEER WEGGEJAAGD!
HIJ IS VAST DOOR HET RAVIJN KOMEN AANSLUIPEN!
DE MANIER WAAROP JIJ NAAR BENEDEN KWAM ROLLEN, ZOU ELK WILD DIER OP DE VLUCHT HEBBEN GEJAAGD!
ONZE ENKELS ZIJN WEER BETER! WE KUNNEN BEST NAAR HUIS!
LATER
HERINNEREN JULLIE JE NOG DIE BEER DIE PLUTO HEEFT VERJAAGD? NOU, DAT WAS EEN HEEL OUD BEEST DAT NIEMAND KWAAD ZOU DOEN EN VOOR DE FILM WERD GEBRUIKT! HIJ WAS UIT Z'N KOOI ONTSNAPT EN DWAALDE WAT ROND!
OUD EN ONSCHULDIG?
GRUTJES, LAAT PLUTO DAT MAAR NIET TE WETEN KOMEN! HIJ DENKT DAT HIJ 'N WILD DIER HEEFT VERJAAGD!
JA! EN WAT NIET WEET DAT NIET DEERT, VINDT U NIET?
ZO IS HET! LAAT PLUTO NU MAAR RUSTIG DENKEN DAT HIJ ZICH ALS EEN HELD HEEFT GEDRAGEN!
HELD PLUTO
DE WAARHEID IS DAT DIE HELDHAFTIGE VAL EIGENLIJK ZUIVER TOEVAL WAS. MAAR PLUTO IS NIET VAN PLAN OM ZICH DAARDOOR MINDER HELDHAFTIG TE VOELEN!

MARIJN BIJ DE TORREDRAAIERS

2 - EEN VRESELIJKE NACHT

MET de armen om elkaar heen lagen Oeba en Knikkertje achter de verschansing van het bastion De Klok. Oeba had haar gezicht in Knikkertjes kroezige, zwarte haar verborgen. Twee bange meisjes!

„Het is voorbij, geloof ik!" Op handen en voeten kroop Marijn in het donker naar zijn zusje en bet slavenmeisje toe. Maar de meisjes bleven liggen zoals ze lagen.

„De orkaan is voorbij, Oeba," zei Marijn nog eens en hij schudde zijn zusje zachtjes heen en weer.

„Ik... ik wil niet kijken. Luister!" riep Oeba verschrikt.

Uit de Willemstad, die vlak tegen het bastion lag aangebouwd, klonk het angstig geschreeuw van mensen die in enkele seconden verrast waren door de vernietigende orkaanwind en de hoogopgezweepte zee en vloedgolven.

„We moeten hier weg. Vader en moeder zoeken en Aletta," zei Marijn overredend. Hij durfde ook niet in de richting van het angstige gillen en schreeuwen te kijken. Zijn familie moest dáár zijn.

Mannen renden het bastion op om daar, vanaf de verhoging, de toestand in het stadje op te nemen.

Oeba kon nog maar net Knikkertje overeind treken, voor een van de soldaten in het donker op hen trapte.

„Je bloedt!" riep Oeba verschrikt tegen haar broer. Het licht van de fakkels, die de soldaten droegen, had hen even beschenen.

Marijn knikte. „Ik geloof dat er allerlei rommel uit de stad hier boven terecht is gekomen."

Hij wreef een bloedstraaltje van zijn arm af. Meisjes schreeuwden ook altijd meteen, zelfs Oeba.

„Brand!" riep een mannenstem plotseling. Knikkertje maakte een sprong of ze gebeten was en wilde er als een dolle vandoor gaan.

„Bij ons blijven!" viel Marijn tegen haar uit. „Je weet niet of er nog daken en muren naar beneden komen."

In het donker begonnen zich tegen de vlammen de omtrekken der huizen van de stad af te tekenen. Het gekerm, dat door de straten en uit de vernielde huizen klonk, maakte hen doodshenauwd. Ook Marijn. Hij aarzelde. Was het verstandig om de Willemstad in te gaan en de anderen te zoeken? Vader was immers bij hen.

„Jullie naar huis," commandeerde bij tegen de meisjes. „En wachten tot ik terugkom."

Maar de meisjes pakten hem stevig aan zijn armen. Hij begreep dat hij praten kon wat hij wilde, maar ze zouden toch met hem meegaan.

„Laten we eerst kijken of vader, moeder en Aletta thuis zijn," stelde bij voor.

Behoedzaam zochten ze hun weg over het bastion, dat bezaaid lag met kapotte dakpannen, stukken steen en hout.

„Bij ons zal het wel meevallen," zei Oeba haperend. Want de huizen in bet Fort waren de stevigste van het eiland, en lagen veilig achter hoge muren en bastions.

Maar toen ze het Fort inliepen, keken ze elkaar ontzet aan. Deuren en vensters waren uit hun voegen gerukt. Stukken dak waren naar beneden gekomen. Ze hadden moeite niet te struikelen over kermende mensen die op de grond lagen.

Mannen met fakkels liepen zenuwachtig heen en weer en riepen zo hard ze konden namen af, om te zien wie er nog in leven waren.

„Laten we de schildwacht vragen of bij vader heeft binnengelaten," stelde Marijn voor. De meisjes moesten hier vandaan, ze moesten iets doen om hun angst te vergeten.

Bij de poort konden ze er niet door. Niet, omdat de poort gesloten was. Die was er niet meer! Maar mannen, vrouwen en kinderen, zeelui, soldaten en slaven drongen zich angstig de poort uit. Anderen wilden juist het Fort in.

Met z'n drieën worstelden ze zich door de massa heen naar buiten, naar de wallen.

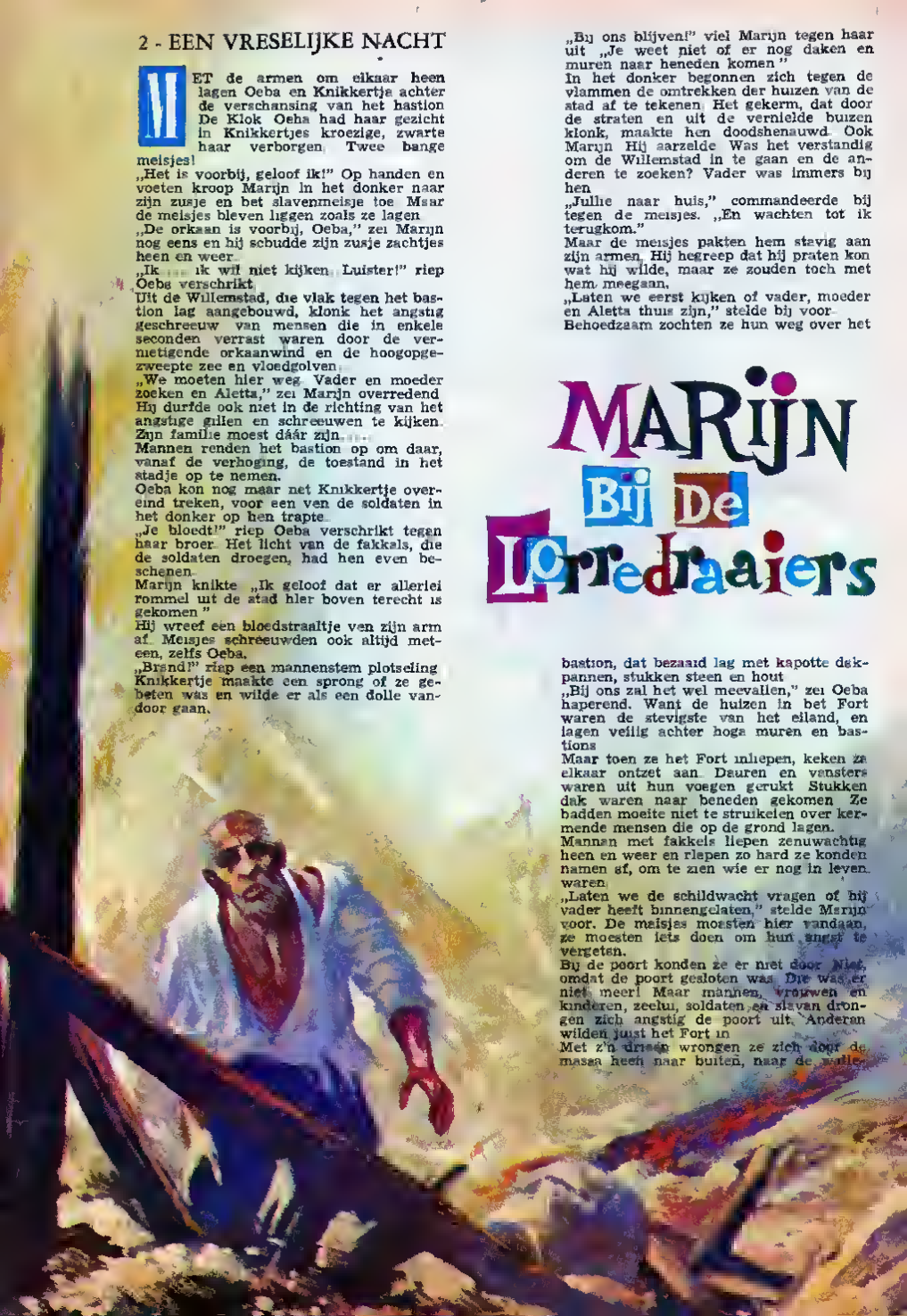

Een nieuw vervolgverhaal door MIEP DIEKMANN
met illustraties van HANS KRESSE

kant. „Een schip op de wal!" riep Knikkertje schel
Marijn knikte, hij had het al gezien bij het fakkellicht
Maar hij had nog meer gezien: het Waterfort moest er nog erger aan toe zijn dan hun Fort
Waar moest hij naar toe met de meisjes? Toch de stad in? Die brand de doden
Hij aarzelde weer Misschien waren zijn ouders toch thuis.
„Marijn! Marijn de By!"
Marijn wist zo gauw niet waar de stem vandaan kwam, maar hij herkende hem wel. De stem van heelmeester Van Schagen, die hun buurman was.
„De heelmeester!" fluisterde

MARIJN Bij De Torredraaiers

Oeba en ze stootte Marijn aan. Anders ging ze, net als Knikkertje, de heelmeester liever uit de weg. Maar nu was ze blij dat ze een bekend gezicht zag.

„Waar is je vader? We zoeken hem! Thuis is hij niet!" riep de chirurgijn en zelfs in het donker kon Marijn merken dat de heelmeester naar hem keek, alsof het zijn schuld was dat zijn vader er niet was.

„Ga hem zoeken," beval de chirurgijn kortaf. „En zeg dat hij zich meldt in het directeurshuis. We moeten overleggen." Zijn grote dikke lichaam werd opgeslokt door de duisternis terwijl hij weer in het Fort verdween.

„Blijven jullie alsjeblieft hier," vroeg Marijn aan de twee meisjes. „Heus, het is beter. Ga naar de meester. Misschien kunnen jullie hem helpen. Er zullen wel gewonden zijn. Toe dan!" Hij gaf hun een zetje en duwde hen 't Fort weer in. Voor de meisjes erop verdacht waren, was hij in de richting van de vernielde Waag en het ingestorte Touwhuys gehold, langs de kapotgeslagen schepen op de wallekant.

„Marijn ... Marijn ..." hoorde hij achter zich roepen. Maar hij keek niet om, ging niet terug.

Toen hij buiten de tweede poort van de vesting was, deinsde hij even terug. De helle gloed van de brand en het aanhoudende gegil van mensen die hij niet kon zien, waren te veel voor hem.

Maar hij moest erdoor. Hij moest weten wat er met zijn ouders was gebeurd, met Aletta.

Niemand merkte hem op terwijl hij voorzichtig zijn weg zocht langs de vlammen, de ingestorte huizen, de versperde straatjes met hun stinkende afvalhopen. Met zijn arm over zijn hoofd tegen de vallende stukken brandend hout kwam hij maar langzaam vooruit. De rook prikte in zijn ogen en hij kuchte en hoestte alsof hij zou stikken.

Toen het plotseling begon te regenen met druppels die als scherpe naalden in zijn huid prikten, mompelde hij: „Gelukkig!" Misschien zouden de branden zich nu niet uitbreiden. Misschien zou er een deel van de Willemstad gespaard blijven.

Maar hoe verder hij al strompelend kwam, des te duidelijker werd het hem dat er voor de stad en haar bewoners geen redding meer mogelijk was. Ook de regen deed er niet meer toe. De harde regen, die de tranen op zijn wangen wegspoelde.

Huilen, dat was het enige wat hij kon doen, niet eens helpen, niet eens de mensen onder de brandende puinhopen vandaan halen, niet eens hulp voor hen halen. Want iedereen probeerde zichzelf te redden. Waarom ging hij dan nog verder? Hij moest terug, naar Oeba en Knikkertje. Er kon nog van alles met hen gebeuren.

Uit het donker maakte zich een gestalte los, spookachtig beschenen door de vlammen.

„Hierheen!" riep Marijn, want waar hij stond was het nog veilig.

„Waar ben je? Wie ben je?" riep een stem.

„Siwert!" schreeuwde Marijn opgewonden. Eindelijk iemand die hij kende. „Ik ben Marijn. Ik zoek mijn ouders en Aletta."

Kuchend en hoestend greep de oude timmerman zich aan Marijn vast. „Alles ... alles heb ik overleefd ... de pest, en de chocolaadziekte ... de piraten ... gevechten ... maar dit!"

Marijn zag dat er bloed over Siwerts gezicht liep. „Je bloedt, geloof ik, aan je hoofd." Lang bedacht Marijn zich niet. Hij knoopte zijn buis los, wikkelde die in een rol en bond hem om het grijze, rimpelige hoofd van oude Siwert. „Ik weet niet of het helpt, maar het is iets."

„Ik help je zoeken," zei Siwert huigend. Maar toen ze na uren nog niets gevonden hadden, alleen ellende en wanhoop, keerden ze uitgeput met slepende voetstappen terug naar het Fort Amsterdam.

Ze konden zo Marijns huis binnenlopen: de deur was er niet meer. De deur niet, en de bewoners ook niet. Op de tast zocht Marijn een lamp, stak die aan en ging op onderzoek uit. Toen hij terugkwam bij Siwert zei hij alleen maar: „Naar de school. Misschien zijn ze daar."

Bij de school stonden soldaten en matrozen iedereen tegen die te dichtbij wilde komen. Fakkels werden angstvallig uit de buurt geweerd: het kruitmagazijn was vlakbij. En één ramp was wel voldoende. Op de tast zochten Marijn en Siwert hun weg naar het schoollokaal.

Ineens ontdekte Marijn Oeba. Ze zat op haar hurken, met Knikkertje naast zich en praatte met iemand.

„Oeba!" riep Marijn. Alle mensen in het vertrek keken op en weken opzij om hem door te laten.

„Waar zijn ze?" riep Oeba schel.

„Aletta! Gelukkig!" zei Marijn zuchtend. Dat was Aletta die daar op de grond lag.

„Waar zijn ze?" vroeg Aletta zacht. „Ben je gewond? Maar je leeft tenminste," antwoordde Marijn langzaam en nadrukkelijk. Nu zouden de anderen het wel begrijpen.

„We hebben Aletta bij het Touwhuis gevonden toen we jou naliepen," vertelde Oeba. „Maar vader en moeder ..." Haar stem stokte.

„Ze liepen voor me, en ineens was ik hen kwijt." Aletta huilde zachtjes. „Ik wilde hen achterna, maar ik werd gewoon opgetild."

„Marijn!" Dat was de stem van de meester. Hij wenkte Marijn en samen gingen ze naar buiten. De stromende regen kletste weer op Marijns blote bovenlijf. Hij voelde de wond aan zijn arm steken. Maar de ogen van de meester, die hem in het donker zwijgend bleef aankijken, staken nog meer. „Ik ben bang!" zei de meester en Marijn knikte vlug. Hij had het al begrepen op zijn doelloze tocht door de verwoeste stad.

„We zullen Aletta naar jullie huis laten vervoeren. Waarschuw jullie neger, Paatje."

„Ik ben al thuis geweest, maar Paatje was er niet," antwoordde Marijn.

„Pas als het morgen licht is, zullen we weten wie er nog wel is en wie niet. Hier, in de Forten, in de Willemstad en aan de overkant, op de Westwal."

Marijn liet het hoofd hangen. Als er van de stad en de Forten al zo weinig overeind was gebleven, wat moest er dan van de slavenkwartieren geworden zijn? Het was wáár, wáár ... hij had het met eigen ogen gezien. En toch, het kón niet waar zijn ... zo ineens ... alles weg ...

„Jij bent met de enige, Marijn," begon de meester zachtjes. „Allemaal hebben we onze verliezen geleden. Een mens mag nooit vergeten dat deze rampen hem treffen kunnen, en dat hij dan toch weer verder moet. Maar blijf er ook niet te lang aan denken. Oeba en Aletta zijn er ook nog, en jullie Knikkertje, en Paatje. Nu ben jij het hoofd van de familie. Je bent bijna vijftien, en dan ben je bij ons bijna een volwassen kerel."

„Maar wie zegt dat vader en moeder dood zijn?" schreeuwde Marijn ineens opstandig. „Ze kunnen nog best worden gevonden, morgen ..."

Zonder nog iets te zeggen, rende hij het Fortplein over, de weggeslagen poort onderdoor, naar de wallekant. Daar waren ze het laatst geweest, en hij zou blijven zoeken, zoeken tot hij zekerheid had.

Maar toen na eindeloze uren de zon opging boven de verwoeste forten en de nederzetting, en alle overlevenden door de stadsomroeper bij elkaar gehaald waren, toen heelmeester Gualtenus Schagen de namen afriep van alle bewoners, en ieder zich moest melden, en toen de namen van commandant De By en zijn vrouw afgeroepen werden, moest Marijn zeggen: „Vermist".

Wordt vervolgd

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

EEN heel enkele keer treffen we op 'n buitenlandse postzegel wel eens de afbeelding van een Nederlander aan. Twee tegelijk op één zegel is echter zo'n grote uitzondering, dat we hier wel even het zoeklicht op moeten richten.
De zegel die wij bedoelen, is hier afgebeeld. Het is er één van een serie van twee, in december van het vorig jaar in Zweden uitgegeven.
De Nobelprijswinnaars van het jaar 1902 staan er op. Geheel op de voorgrond een gezicht dat je misschien wel herkent, als je tenminste in je Nederlandse verzameling ook de 7½ cents weldadigheidszegel van 1928 hebt. Zowel op die zegel als op deze zie je professor Lorentz, indertijd hoogleraar aan de universiteit in Leiden, die in 1902 vanwege zijn zeer belangrijke onderzoekingen op het gebied van de natuurkunde, samen met zijn collega professor Pieter Zeeman (op de zegel de middelste van de drie), die hoogleraar te Amsterdam was, de Nobelprijs (groot ƒ 150.000,—) kreeg toegekend.

WIJS HEM DE WEG

Je begrijpt natuurlijk wel dat het beertje dolgraag bij de pot met honing zou willen komen, die midden in de doolhof staat. Help hem dus maar gauw, door hem de juiste weg er naar toe te wijzen.

EEN SPELLETJE DOMINO

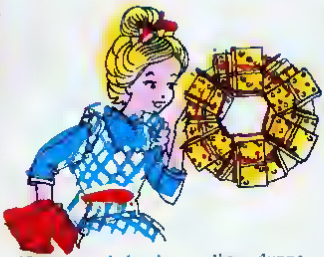

Hiervoor heb je nodig dunne sneetjes roggebrood, plakken jonge kaas, boter, een beetje tomatenpuree en een paar druppels aroma. Besmeer de sneetjes roggebrood met boter en leg er een plakje kaas op, waarvan je eerst da korsten hebt afgesneden.
Snijd het brood daarna in stukjes ter grootte van dominostenen. Vervolgens meng je een hoeveelheidje boter met net zoveel tomatenpuree aan, dat het mengsel mooi rood van kleur is, en je voegt dan ook nog een paar druppels aroma toe.
Met deze gekleurde boter ga je nu heel voorzichtig op de kaas de stippen aanbrengen, die je ook op echte dominostenen ziet. De ogen noem je ze.
En als je dan tenslotte een spelletje met deze bijzonder smakelijke dominostanen gaat spelen, dan betekent dat, dat je za lekker gaat opeten.

DAAR KOMEN DE SCHUTTERS... VISSEN!

„Daar komen de schutters,
Daar komen ze aan!"

Zo luidt de tekst van een liedje dat jaren geleden veel werd gezongen en dat jullie ouders misschien nog wel kennen. Terwijl toen dus in Nederland „de schutters" bestonden heb je tegenwoordig in Zuidoost-Azië ook schutters, maar dat zijn schuttersvissen.
Deze vissen proberen op een grappige manier aan hun dagelijkse maaltijd te komen. Ze zijn doi op vliegen en als ze zo'n beestje op een blad of een stengel zien zitten, naderen ze hem onder water zo dicht mogelijk. Plotseling steken ze hun bek boven water uit en bespuiten hun prooi met een goed gemikte waterstraal. Da vlieg die dit onverwachte stortbad krijgt, wordt door 't water mee de rivier in gesleurd en dan is het voor de vis nog maar een klein kunstje om hem op te peuzelen. Dat in de natuur zulke schutterspraktijken wel meer worden uitgeoefend, kun je in de tuin meemaken, als je de rijpe vrucht van een goudsbloem even aanraakt. Dan krullen de kleppen van de zaaddoos als spiralen ineen en worden de zaadjes soms meters ver weggeslingerd.

ZOMERVLINDERTJE

Vlindertje, vlinder, pas op voor
de poes,
Wat dwarrel je vlak voor zijn
snuitje . ,
Vertrouw hem maar niet,
al is hij een schat,
Hij is in een vangerig buitje

Jouw fladderende vierkjes
maken hem speels,
Ga vlug naar de tuin van de buren,
Daar geuren de bloemetjes
net als bij ons
En dáár zit geen poesje te gluren

Vlindertja, vlinder, wees wijs
en ga weg,
Geniet van het zomerse leven,
Dan speel ik een poosje met
Bengeltje Poes,
En zal hem zijn papje gaan geven .

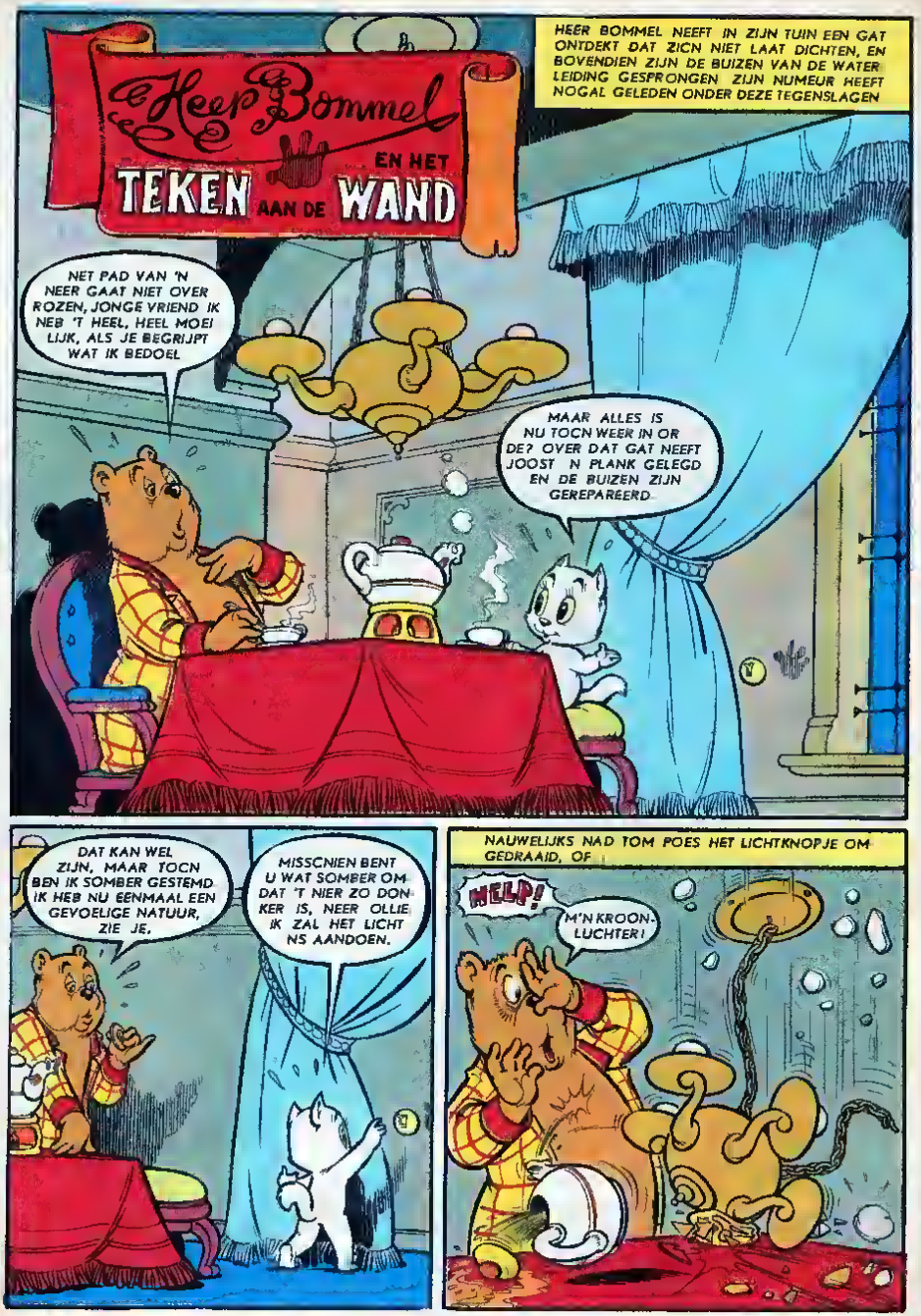
Heer Bommel
EN HET
TEKEN AAN DE WAND
HEER BOMMEL HEEFT IN ZIJN TUIN EEN GAT ONTDEKT DAT ZICH NIET LAAT DICHTEN, EN BOVENDIEN ZIJN DE BUIZEN VAN DE WATER LEIDING GESPRONGEN ZIJN HUMEUR HEEFT NOGAL GELEDEN ONDER DEZE TEGENSLAGEN
NET PAD VAN 'N NEER GAAT NIET OVER ROZEN, JONGE VRIEND IK HEB 'T HEEL, HEEL MOEILIJK, ALS JE BEGRIJPT WAT IK BEDOEL
MAAR ALLES IS NU TOCH WEER IN ORDE? OVER DAT GAT HEEFT JOOST 'N PLANK GELEGD EN DE BUIZEN ZIJN GEREPAREERD
DAT KAN WEL ZIJN, MAAR TOCH BEN IK SOMBER GESTEMD IK HEB NU EENMAAL EEN GEVOELIGE NATUUR, ZIE JE.
MISSCHIEN BENT U WAT SOMBER OM DAT 'T NIER ZO DONKER IS, NEER OLLIE IK ZAL HET LICHT NS AANDOEN.
NAUWELIJKS HAD TOM POES HET LICHTKNOPJE OM GEDRAAID, OF
HELP!
M'N KROONLUCHTER!

MAAR DIT IS VRESELIJK! MIJN MOOIE SERVIES! MIJN FRAAIE KROONLUCHTER!
KIJK DAAR EENS HEER OLLIE!
WEER ZO'N ZWARTE HAND!
ONZIN, JONGE VRIEND. DIE HAND HEEFT NIETS TE BEDUIDEN. KIJK, HIER STAAT ER OOK ÉÉN! EN MET DIE KAST IS TOCH NIETS NAARS GEBEURD?
HM, IK WEET HET NIET ZO NET...
DAT IS WEER ECHT IETS VOOR JOU! TERWIJL IK DOOR 'N RAMP GETROFFEN BEN, HOUD JIJ JE BEZIG MET ONBELANGRIJKE KLEINIGHEDEN. 'N MOOIE VRIEND BEN JE!
MAAR IK GELOOF NIET DAT DIE HAND ZO BELANGRIJK IS!
BIJ DE HOOFD-KRAAN VAN DE WATER-LEIDING STOND OOK ZO'N VREEMDE HANDAFDRUK, WEET U WEL? IK DENK DAT DIE HAND VERBAND HOUDT MET DE NARE DINGEN DIE ER STEEDS GEBEUREN.
MAAR HET WAS AL TE LAAT...
WAT BEN JE TOCH EIGENWIJS, TOM POES. WAAROM LUISTER JE NU NOOIT NAAR 'N OUDER EN WIJZER IEMAND?
HEER OLLIE! OPZIJ!!
HELP!

TOM POES SNELDE DE KAMER UIT, MAAR . . .

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85. Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers vóór België N.V., Generaal Captaumontetraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank. Attentief Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. ©1963 Walt Disney Productions.

De schilderijen uit Slot Bommelstein

Er hongen er twoolf. Heer Bommel kijkt er groog noor en steekt don rustig een pijp op. Leuk zo'n hele rij bekende figuren in prochtige kleuren, vindt hij. Tom Poes, Wommes Woggel, Joost, Ollie B. Bommel zelf (ols heer von stond notuurlijk op de ereploots), Burgemeester Dickerdock, Bulle Bas, Okki, Koppie, Joris Goedbloed, Jolliepop, de Moot en Pondo. Vind jij het ook fijn om die twoolf portretten oon de muur von je komer te hebben? Dot kon: olle deksels von Duyvis potten (er zit mayonoise of frites-sous in) zijn nu von die fleurige schilderijtjes geworden, die je zó op kunt hongen. Als je met je moeder in de winkel bent en ols ze zo'n pot Duyvis koopt, don zie je zelf hoe leuk het is. Don go je beslist door met sporen en ruilen tot je ze olle twoolf kompleet hebt. Onthoud dus goed - er zijn twoolf schilderijtjes, ze zitten gewoon ols deksel op potten en de noam is

Duyvis